

str. 11). V souhlase s těmito úvahami nepřipouští nejvyšší soud dovolání proti takovým souhlasným rozsudkům nižších stolic, když v předcházejícím zrušovacím usnesení odvolacího soudu nebyl projeven právní názor, který by vázal soud první stolice dle §u 499 odst. 2 c. ř. s. (rozhodnutí sbírka nejvyššího soudu č. 1582, 1935, 2045, 3421, 4460, 5540). Ustanovení čtvrtého odstavce §u 502 c. ř. s. však neplatí, vyslovil-li odvolací soud právní názor shodný s právním názorem původního rozsudku první stolice. V takovém případě není prvý soud vázán právním názorem odvolacího soudu (rozhodnutí sb. n. s. čís. 3821, 4465). V dalším uvedl Nejvyšší soud, že v projednávaném případě kryl se právní názor odvolacího soudu ve zrušovacím usnesení s právním názorem prvního soudu v původním rozsudku.

Čís. 6559.

Tuzemský soud není povolán, by podle §§ 834 a 835 obč. zák. rozhodoval o způsobu hospodaření a o správních opatřeních ohledně nemovitého statku, ležícího v cizozemsku.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1926, R II 380/26.)

Spoluvlastníci nemovitosti, ležící v cizozemsku, domáhali se na tuzemském okresním soudě, by byl upraven způsob hospodaření na nemovitosti. Soud první stolice odmítl návrh pro nepřipustnost mimosporného řízení a nepřislušnost dovolaného okresního soudu. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací recurs do souhlasných usnesení nižších soudů v řízení mimosporném mohl by míti úspěch jen za předpokladů §u 16 nesp. říz. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák., kterých tu není. Stěžovatel má patrně podle obsahu rekursního spisu na mysli zřejmé porušení zákona, které shledává v názoru nižších soudů, že tuzemský okresní soud není povolán, by podle §§ 834 a 835 obč. zák. rozhodoval o způsobu hospodaření a o správních opatřeních na nemovitém statku ležícím v cizozemsku. Tento názor jest však zcela správným. Z poměru spoluvlastnictví vzcházejí vzájemná práva a vzájemné závazky spoluvlastníků, které občanský zákon upravil v §§ 830 až 843 a které jsou jen výronem práva vlastnického ke společné věci a nikoli snad právy a závazky obligačními, jak mylně za to má stěžovatel. Tím méně jde o společenskou smlouvu po rozumu §§ 1175 až 1216 obč. zák., jak dovolací recurs tvrdí, čímž sám si podkopává půdu pro řízení mimosporné. V mezinárodním právu soukromém jest uznanou zásadou, kterou převzal i občanský zákon v §u 300, že nemovité věci jsou podrobeny zákonům místa, kde leží (immobilia obnoxia sunt territoriis). Věcná práva — ke kterým ovšem náleží také právo vlastnické a spoluvlastnické podle §§ 354 a 361 obč. zák. — po-

kud se vztahují na nemovitosti, jest tedy posuzovati podle práva, které platí v místě, kde nemovitost leží. Toto právo jest směrodatné pro nabytí i pro pozbytí práva vlastnického (spoluvlastnického), pro jeho obsah i obmezení. To platí také pro právní poměry spoluvlastníků nemovitostí a pro jejich vzájemné nároky a závazky. Nelze tedy v tomto případě použití předpisů §§ 833 až 835 obč. zákona, které podle obsahu žádosti mají navrhovatelé na mysli, ale které pro statek ležící v cizozemsku neplatí ani tehdy, kdyby žadatelé byli tuzemci — což ze spisů vidno není — ani tehdy, kdyby odpůrce navrhovatelů v obvodu dovolaného okresního soudu bydlel — což ve spisech není udáno, — ani tehdy, kdyby bylo možno v mimosporném řízení rozhodovati otázky, zdali jest odpůrce navrhovatelů správcem společného statku (což tento podle obsahu žádosti o sobě tvrdí), a zdali jako takový jest povinen podřídit se usnesení většiny — což vše jest pochybno. Soudy musí podle §u 41 j. n. a §u 2 čís. 1 nesp. říz. jednati v mimosporném řízení jen potud, pokud to zákony nařizují, což jest ve příčině mimosporné úpravy správy na statku v cizozemsku ležícím vyloučeno, takže právem nižší soudy pro nepřípustnost nesporného řízení a nepříslušnost dovolaného okresního soudu žádost odmítly.

Čís. 6560.

Naturální byt nepozbývá své povahy tím, že po skončení služebního poměru zaměstnavatel ponechá zaměstnanci byt výjimečně a prozatímně na určitou dobu. Lhostejno, zda zaměstnanec platí z bytu určitý peníz.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1926, R II 383/26.)

Žalovaný, finanční úředník, obýval naturální byt i po svém pensionování. Žalobě eráru o vyklizení procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl. **Důvody:** Rozsudek první stolice má za to, že naturální byt strany žalované změnil se v řádnou nájemní smlouvu tím, že dřívější zaměstnavatel (žalobce) i po skončení služebního poměru žalovanému ponechal též byt za náhradu na určitou dobu. S tímto právním názorem odvolací soud nesouhlasí. »Naturální byty« jsou byty, jež ponechává zaměstnavatel za náhradu svému zřízení po dobu trvání služebního poměru. Právní poměry naturálních bytů podléhají soukromému právu; zejména rozhodují v otázce skončení naturálních bytů předpisy občanského práva o skončení služebního poměru. Pozbývají tedy z pravidla naturální byty své účinnosti skončením služebního poměru. Ponechal-li však zaměstnavatel svému zřízení i po skončení služebního poměru dosavadní naturální byt za dosavadních podmínek výjimečně a prozatímně na určitou dobu, zachovají naturální byty svou původní právní povahu. Změna nastává teprve tehdy, projeví-li strany jasně vůli v ten smysl, by na místo dosavadního bytu naturálního vstoupil nový samostatný nájemní poměr, opravňující nájemníka k užívání bytu bez